

Wyrok z dnia 16 lipca 2009 r.

II PK 1/09

Dowód przeciwko stwierdzeniom zawartym w świadectwie pracy jako dokumencie może być przeprowadzony w każdym czasie w ramach postępowania o konkretne roszczenie, także po upływie terminów określonych w art. 97 § 2¹ k.p.

Przewodniczący SSN Zbigniew Hajn (sprawozdawca), Sędziowie SN: Jolanta Strusińska-Żukowska, Andrzej Wróbel.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 16 lipca 2009 r. sprawy z powództwa Katarzyny Z. przeciwko M.P. Spółce z o.o. z siedzibą w W. o ustalenie, na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu z dnia 26 czerwca 2008 r. [...]

u c h y l i ł zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego Sądowi Okręgowemu-Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu.

U z a s a d n i e n i e

W pozwie z 23 lutego 2007 r. skierowanym przeciwko M.P. Spółce z o.o. z siedzibą w W. powódka Katarzyna Z. domagała się ustalenia istnienia od 1 września 1996 r. do 31 sierpnia 1997 r. stosunku pracy pomiędzy nią a pozwaną.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieście wyrokiem z 27 marca 2008 r. ustalił, że powódka była zatrudniona u Janusza W. - Firma Handlowo-Uslugowa w W., którego następcą prawnym jest pozwana M.P. Sp. z o.o., na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony od 1 września 1996 r. do 31 sierpnia 1997 r.

Zaskarżonym rozpoznawaną skargą kasacyjną wyrokiem Sąd Okręgowy we Wrocławiu oddalił apelację pozwanej M.P. Spółka z o.o. z siedzibą w W. od powyższego wyroku Sądu pierwszej instancji.

Zgodnie z przyjętymi w sprawie ustaleniami faktycznymi, Katarzyna Z. została zatrudniona w M.P. Spółce z o.o. na podstawie umowy o pracę z 23 sierpnia 1996 r. na okres próbny wynoszący 2 miesiące od 29 sierpnia do 29 października 1996 r. Miejscem świadczenia przez powódkę pracy była restauracja M. przy ul. L. w W. W dniu 1 września 1996 r. na podstawie umowy franchisingowej zawartej 1 sierpnia 1996 r. pomiędzy M.P. Spółką z o.o. a Januszem W. Firmą Handlowo - Usługową doszło do przejścia części zakładu na franchisingobiorcę Janusza W. Z przejętymi pracownikami podpisano w imieniu nowego pracodawcy kolejne umowy o pracę, przy czym powódka była zatrudniona przez niego od 1 września 1996 r. do 31 sierpnia 1997 r., w tym na podstawie umowy z 1 września 1996 r. na czas określony, a następnie od 1 marca 1997 r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony. Miejscem świadczenia przez powódkę pracy była restauracja M. przy ul. K. w W. Zakres jej obowiązków pracowniczych był tożsamy z zakresem obowiązków u poprzedniego pracodawcy. Dnia 31 sierpnia 1997 r. doszło do rozwiązania umowy franchisingowej między Januszem W. a M.P. Zgodnie z pkt 6 dokumentu związanego z aneksem nr 2 z 1 sierpnia 1997 r. regulującego aspekty techniczne i finansowe dotyczące rozwiązania umowy franchisingowej z 1 sierpnia 1996 r., pracownicy franchisingobiorcy od 1 września 1997 r. pracujący w restauracji M. przy ul. K. w W. mogli przejść do pracy w M.P. Franchisingobiorca zobowiązał się do udzielenia zgody na rozwiązanie umowy o pracę wszystkim pracownikom, którzy wystąpią z prośbą o to w związku z zamiarem podjęcia pracy w M.P. Ustalono, że zmiana pracodawcy będzie polegać na rozwiązaniu umowy o pracę za porozumieniem stron pomiędzy franchisingobiorcą a zatrudnionymi przez niego pracownikami, że powyższe zdarzenie nastąpi 31 sierpnia 2007 r., jak również, że 1 września 1997 r. zostaną zawarte nowe umowy o pracę pomiędzy byłymi pracownikami franchisingobiorcy a M.P. Powódka nie wystąpiła do Janusza W. Firma Handlowo - Usługowa o rozwiązanie umowy o pracę, jak również nie podpisała dokumentu rozwiązującego umowę o pracę z 1 marca 1997 r. za porozumieniem stron. Pismem z 29 sierpnia 1997 r. franchisingobiorca poinformował wszystkich pracowników, że 1 września 1997 r. nastąpi zmiana pracodawcy na M.P. Spółkę z o.o., a 31 sierpnia 1997 r. wystawił zatrudnionym przez siebie pracownikom, w tym powódce świadectwa pracy, lecz dokument ten nie został jej wydany. Pismem z 28 lipca 1999 r. powódka została poinformowana, że na mocy art. 23¹ k.p., od 1 września 1999 r. zostanie pracownikiem Firmy Usługowo-Handlowej Marek B. z siedzibą przy ul. K., który z mocy prawa stanie się

jej nowym pracodawcą. Dnia 1 września 1999 r. na podstawie zawartej wcześniej kolejnej umowy franchisingowej między M.P. Spółką z o.o. a Markiem B. Firmą Usługowo - Handlową doszło do przejścia części zakładu na kolejnego franchisingobiorcę Marka B., przy czym po przejęciu części zakładu pracy powódka w okresie od 1 września 1999 r. do 10 października 1999 r. była zatrudniona przez Marka B. w wymiarze ½ etatu na stanowisku swing manager. Miejscem świadczenia pracy była restauracja M. przy ul. K. w W., zaś zakres obowiązków pracowniczych był tożsamy z zakresem obowiązków u poprzedniego pracodawcy. W dniu 10 października 1999 r. pracodawca Marek B. Firma Usługowo - Handlowa wystawił powódce świadectwo pracy obejmujące okresy zatrudnienia: od 1 września 1997 r. do 31 sierpnia 1999 r. oraz od 1 września do 10 października 1999 r. Świadectwo to zostało powódce wydane. Dnia 11 października 1999 r. pracodawcą powódki ponownie stała się M.P. Spółka z o.o., a powódka zatrudniona była bez przerwy przez tego pracodawcę do 30 września 2003 r. przy czym od 11 października 1999 r. do 19 listopada 1999 r. powódka świadczyła pracę w restauracji M., przy P.G. w W., natomiast od 20 listopada 1999 r. do 30 września 2003 r. w restauracji M. przy ul. Ł. w W. Stosunek pracy ustał w wyniku wypowiedzenia stosunku pracy przez powódkę. W dacie rozwiązania stosunku pracy pracodawca M.P. Sp. z o.o. wystawił powódce świadectwo pracy, które następnie powódka otrzymała. Powódka bezskutecznie występowała o potwierdzenie zatrudnienia w okresie od 1 września 1996 r. do 31 sierpnia 1997 r., zarówno do Janusza W. Firma Handlowo-Usługowa, jak i do strony pozwanej. W przedmiotowej sprawie zwracała się również do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz Państwowej Inspekcji Pracy.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd pierwszej instancji uznał, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie. Wskazując na fakt, że materialnoprawną podstawą zgłoszonego przez powódkę roszczenia jest art. 189 k.p.c., Sąd Rejonowy podkreślił, że swoistość stosunku pracy polega na tym, że jego byt stanowi przesłankę powstania innych stosunków prawnych jak również, że ustalenie istnienia stosunku pracy warunkuje prawo do niektórych bieżących i przyszłych świadczeń z ubezpieczeń społecznych a także rzutuje - przez konstrukcję stażu ubezpieczenia - na ich wysokość. Sąd zważył, że powództwo o ustalenie istnienia stosunku pracy jest w przepisach proceduralnych wyróżnione jako specjalny rodzaj powództwa o ustalenie, co należy traktować jako wskazanie, że regułą jest uznanie istnienia interesu prawnego w takim ustaleniu, a w konsekwencji uznał, że powódka ma interes prawny w

ustaleniu istnienia stosunku pracy, który polega na tym, że zgodnie z przytoczonymi przez nią twierdzeniami ustalenie stosunku pracy w okresie od 1 września 1996 r. do 31 sierpnia 1997 r. jest niezbędne do ustalenia kapitału początkowego, gdyż w myśl art. 173 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dla ubezpieczonych urodzonych po 31 grudnia 1948 r., którzy przed dniem wejścia w życie ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek, ustala się kapitał początkowy. Sąd wskazał dalej, że pracodawca przejmujący zakład pracy staje się stroną w dotychczasowym stosunku pracy także wtedy, gdy poprzedni pracodawca wydał pracownikowi świadectwo pracy, a tym samym, że wydanie świadectwa pracy nie jest zdarzeniem powodującym ustanie stosunku pracy. Za istotę sporu Sąd Rejonowy uznał kwestię, czy z chwilą wygaśnięcia umowy franchisingowej pomiędzy Januszem W. (Firma Handlowo – Usługowa) oraz M.P. Spółką z o.o. doszło do przejścia części zakładu pracy oraz przekazania pracowników w trybie art. 23¹ k.p. stronie pozwanej i tym samym, czy była ona zobowiązana do uwzględnienia w świadectwie pracy okresu zatrudnienia powódki od 1 września 1996 r. do 31 sierpnia 1997 r., gdy świadczyła pracę na rzecz i pod kierownictwem franchisingobiorcy. Jednocześnie Sąd stwierdził, że poza sporem pozostawał fakt istnienia oraz ocena stosunku prawnego łączącego powódkę z Januszem W. Firmą Handlowo-Usługową, bowiem z umów o pracę z 1 września 1996 r. oraz z 1 marca 1997 r., a także ze zgodnych twierdzeń stron wynika, że strony łączył stosunek pracy. Sąd podkreślił, że w świetle art. 23¹ k.p., w razie przejęcia zakładu pracy przez nowego pracodawcę, staje się on stroną stosunku pracy z pracownikami przejętego zakładu z mocy prawa, bez konieczności zawierania z przejmowanymi pracownikami umów o pracę. Skoro powódka zawsze pracowała w części zakładu świadczącej usługi gastronomiczne, przez cały okres zatrudnienia istniała tożsamość rodzaju pracy, warunków jej świadczenia, a także miejsca świadczenia pracy, to przejmowanie przez kolejnych pracodawców tej części zakładu pracy, z którą łączyło się zapotrzebowanie na pracę powódki, wywoływało wobec niej skutki prawne określone w art. 23¹ k.p. bez względu na to, czy umowy cywilnoprawne dotyczące świadczenia tych usług przewidywały przejmowanie pracowników w trybie art. 23¹ k.p. Wobec tego, zważywszy że zgodnie z ustaleniami faktycznymi nie doszło do rozwiązania stosunku pracy w drodze porozumienia stron z Januszem W. Firmą Handlowo-Usługową, to podmiot ten nie miał obowiązku wydania powódce świadectwa pracy, natomiast pozwana, jako nowy pracodawca,

obowiązana była wydać jej świadectwo pracy obejmujące okres zatrudnienia u poprzedniego pracodawcy. W konsekwencji Sąd pierwszej instancji powództwo uwzględnił.

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona pozwana, zarzucając naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 189 k.p.c. oraz art. 321 k.p.c., przez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału i niewłaściwą ocenę wiarygodności i mocy dowodów, mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia, wskutek czego wydano wyrok ustalający inny fakt niż wnioskowany przez powódkę, jak również art. 189 k.p.c., przez dokonanie błędnych ustaleń w zakresie istnienia interesu prawnego po stronie powódki, a nadto naruszenie prawa materialnego, tj. art. 23¹ k.p., przez nieprawidłowe oraz niekonsekwentne jego zastosowanie.

Sąd Okręgowy uznał powyższą apelację za nieuzasadnioną. W szczególności Sąd Okręgowy uznał, że Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że powódka była zatrudniona przez Janusza W. - Firma Handlowo-Uslugowa w W., którego następcą prawnym jest strona pozwana M.P. Spółka z o.o. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony od 1 września 1996 r. do 31 sierpnia 1997 r. Jednakże, będące konsekwencją powyższego ustalenia rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji, nie pozostaje, co zarzuca skarżący, w sprzeczności z art. 321 § 1 k.p.c., zgodnie z którym sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie. Co prawda, rację ma skarżący twierdząc, że sentencja wyroku Sądu Rejonowego odbiega od treści żądania pozwu, lecz nie zmienia to faktu, że Sąd Rejonowy nie przekroczył granic wyrokowania wskazanych w art. 321 § 1 k.p.c., bowiem powódka domagała się ustalenia zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w okresie od 1 września 1996 r. do 31 sierpnia 1997 r. i roszczenie to prawidłowo skierowała przeciwko stronie pozwanej będącej następcą prawnym Janusza W. - Firma Handlowo-Uslugowa w W. Sąd pierwszej instancji w procesie wyrokowania nadał jedynie żądaniu powódki poprawną formę i treść zgodnie z jej niebudzącą wątpliwości wolą, nie wychodząc przy tym poza ramy podstawy faktycznej powództwa. Tym samym zarzut naruszenia art. 321 § 1 k.p.c. był nieskuteczny.

Sąd Okręgowy uznał również, że nie ma podstaw do uznania zasadności zarzutu pozwanej dotyczącego naruszenia art. 189 k.p.c., przez ustalenie, że powódka miała interes prawny w wytoczeniu powództwa, polegający na tym, że ustalenie stosunku pracy w okresie od 1 września 1996 r. do 31 sierpnia 1997 r. jest jej niezbędne do ustalenia kapitału początkowego w myśl art. 173 ust. 1 ustawy o emeryturach i

rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Prawidłowo też uznał Sąd Rejonowy, że świadectwa pracy wystawione przez Janusza W. Firmę Handlowo-Usługową zostały wydane jedynie osobom zatrudnionym na kierowniczych stanowiskach, a powódce dokument ten nie został wydany. Za nieuzasadniony uznał także Sąd Okręgowy zarzut naruszenia art. 23¹ k.p. Zgodnie z art. 23¹ § 1 k.p., w razie przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę staje się on z mocy prawa stroną w dotychczasowych stosunkach pracy, z zastrzeżeniem § 5, przy czym, według § 2, za zobowiązania wynikające ze stosunku pracy, powstałe przed przejściem części zakładu pracy na innego pracodawcę, dotychczasowy i nowy pracodawca odpowiadają solidarnie. Z kolei z § 6 powołanego artykułu wynika, że przejście zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę nie może stanowić przyczyny uzasadniającej wypowiedzenie przez pracodawcę stosunku pracy. Odnosząc to uregulowanie do stanu faktycznego sprawy, Sąd Okręgowy uznał, że powódka zawsze pracowała w tej części zakładu, która świadczyła usługi gastronomiczne. Przez cały okres jej zatrudnienia istniała tożsamość rodzaju pracy, warunków jej świadczenia, a także miejsca świadczenia pracy, co w konsekwencji powodowało tym, że przejmowanie przez kolejnych pracodawców tej części zakładu pracy, z którą łączyło się zapotrzebowanie na pracę powódki, wywoływało wobec niej skutki prawne określone w art. 23¹ k.p. bez względu na to, czy umowy cywilnoprawne dotyczące świadczenia tych usług przewidywały przejmowanie pracowników w trybie art. 23¹ k.p., czy też nie. Skutek ten następował bowiem z mocy działania samego prawa i jako taki był oderwany od woli stron. Dlatego Sąd pierwszej instancji prawidłowo zastosował w sprawie art. 23¹ k.p.

W skardze kasacyjnej strona pozwana zaskarżyła wyrok Sądu Okręgowego w całości, wnosząc o jego uchylenie i zmianę oraz o orzeczenie co do istoty sprawy przez oddalenie powództwa. Skarżąca zarzuciła naruszenie art. 321 k.p.c. w związku z art. 189 k.p.c., wskutek czego podtrzymano wyrok ustalający inny fakt niż wnioskowany przez powódkę, w związku z czym wyrok narusza także art. 194 § 1 k.p.c., bowiem został wydany wobec pozwanego wbrew jego twierdzeniom, że nie ma legitymacji biernej. Skarżąca zarzuciła ponadto naruszenie art. 189 k.p.c., przez dokonanie błędnego ustalenia w zakresie istnienia interesu prawnego po stronie powódki oraz naruszenie prawa materialnego, tj. art. 23¹ k.p., przez nieprawidłowe oraz niekonsekwentne jego zastosowanie.

Na powyższą skargę kasacyjną powódka złożyła osobiście sporządzoną odpowiedź.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest uzasadniona. W pierwszej kolejności, skarżąca trafnie zarzuca brak interesu prawnego powódki w ustaleniu istnienia od 1 września 1996 r. do 31 sierpnia 1997 r. stosunku pracy pomiędzy nią a pozwaną M.P. Spółką z o.o. W świetle art. 189 k.p.c. nie ma wątpliwości co do tego, że pracownik może mieć interes prawny w domaganiu się ustalenia istnienia stosunku pracy, jeżeli istnieje stan niepewności co do jego sytuacji prawnej. Tymczasem, jak ustalił Sąd Rejonowy i w pełni zaakceptował Sąd Okręgowy, poza sporem pozostawał fakt istnienia stosunku pracy łączącego powódkę z Januszem W. Firmą Handlowo-Usługową. Już z tego względu, wobec braku wątpliwości co do istnienia stosunku pracy w okresie objętym pozwem i co do stron tego stosunku, występowanie interesu prawnego powódki w ustaleniu istnienia stosunku pracy w tym okresie między nią a pozwaną nie zostało przez powódkę wykazane. W szczególności przyjęte w ustaleniach faktycznych - niebudzącego wątpliwości potwierdzenie istnienia wskazanego wyżej stosunku pracy w istniejących i niekwestionowanych umowach o pracę między powódką a Januszem W. Firmą Handlowo-Usługową - wyłącza istnienie twierdzonego przez powódkę i akcentowanego przez Sądy orzekające w sprawie interesu prawnego, polegającego na tym, że ustalenie stosunku pracy w okresie od 1 września 1996 r. do 31 sierpnia 1997 r. jest jej niezbędne do ustalenia kapitału początkowego w myśl art. 173 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.).

Nietrafnie natomiast zarzucono w rozpoznawanej skardze naruszenie art. 321 k.p.c. Zgodnie z poglądami doktryny i orzecznictwa, związanie granicami żądania nie oznacza, że sąd związany jest w sposób bezwzględny samym sformułowaniem zgłoszonego żądania. Co więcej, zwłaszcza w świetle zasady wzmożonej procesowej ochrony interesów pracownika, sąd ma obowiązek tłumaczyć sformułowane przez pracownika żądanie według jego rzeczywistego zamiaru i rzeczywistego pojmowania tego żądania przez pracownika, jeżeli żądanie swoje sformułował on niepoprawnie albo, jeżeli jest widoczne, czego właściwie żąda, chociażby literalne brzmienie żądania mogło być inaczej tłumaczone (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z 28 czerwca

2007 r., IV CSK 115/07, LEX nr 358817; Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, red. K. Piasecki, tom I, Warszawa 2006, s. 802). W świetle treści pozwu Sąd mógł uznać, że powódka domaga się po prostu ustalenia zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w okresie od 1 września 1996 r. do 31 sierpnia 1997 r., zaś stwierdzenie, że chodzi jej o istnienie stosunku pracy pomiędzy nią a pozwaną wynikało z jej mylnego przeświadczenia, że skoro pozwana przejęła zakład pracy prowadzony przez Janusza W. Firmę Handlowo-Usługową, to była jej pracodawcą także w tym okresie.

Nietrafność powyższego zarzutu nie zmienia jednak faktu niewykazania przez powódkę interesu prawnego w żądanym ustaleniu, wobec braku wątpliwości co do istnienia stosunku pracy w okresie objętym pozwem i co do stron tego stosunku. W istocie rzeczy rzeczywistą treścią wyroku Sądu pierwszej instancji, od którego apelacja została oddalona zaskarżonym wyrokiem Sądu Okręgowego, było ustalenie, że następcą prawnym Janusza W. Firmy Handlowo - Usługowej była strona pozwana, z czego, jak wynika z uzasadnienia tego wyroku wywnioskowano, że pozwana była zobowiązana do wydania świadectwa pracy obejmującego objęty pozwem okres. Nawet gdyby przyjąć, że w gruncie rzeczy takiego ustalenia domagała się w pozwie powódka, to i w tym zakresie nie wykazała ona istnienia interesu prawnego, skoro fakt istnienia stosunku pracy w okresie objętym pozwem nie podlegał wątpliwości, natomiast egzekucja obowiązku pracodawcy (pозwanej) wydania świadectwa pracy obejmującego ten okres mogła być dochodzona w drodze powództwa o sprostowanie świadectwa pracy lub wydanie świadectwa pracy. Poza tym uwzględnienia wymaga to, że świadectwo pracy nie tworzy praw podmiotowych ani ich nie pozbawia, nie ma też cech wyłączności w zakresie dowodowym w postępowaniu o realizację tych praw (uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 28 września 1990 r., III PZP 15/90, OSNCP 1991, nr 4, poz. 45; wyrok z 2 czerwca 2006 r., I PK 250/05, OSNP 2007 nr 11-12, poz. 156). Co więcej, nawet zamknięcie drogi do dochodzenia sprostowania świadectwa pracy ze względu na upływ terminów określonych w art. 97 § 2¹ k.p. nie uniemożliwia korekty zawartych w nim stwierdzeń, w tym stwierdzeń dotyczących okresów zatrudnienia i innych faktów istotnych np. dla ustalenia kapitału początkowego, bowiem dowód przeciwko stwierdzeniom zawartym w świadectwie pracy jako dokumencie, w ramach postępowania o konkretne roszczenie, może być przeprowadzony w każdym czasie, także po upływie terminów określonych w tym przepisie (zob. uzasadnienie powyżej powołanej uchwały Sądu Najwyższego z 28

września 1990 r., III PZP 15/90, por. też wyrok NSA z 23 lipca 1993 r., SAWr 541/93, ONSA 1994, nr 3, poz. 114). Dotyczy to także postępowania w sprawie ustalenia kapitału początkowego, określonego w art. 175 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 17 sierpnia 2000 r. w sprawie szczegółowych zasad współpracy Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z ubezpieczonymi i płatnikami składek w zakresie ustalania kapitału początkowego, Dz.U. z 2000 r. Nr 72, poz. 846). Należy wreszcie wziąć pod uwagę, że ustalenie, iż następcą prawnym Janusza W. Firmy Handlowo - Usługowej była strona pozwana, nie usuwa niepewności co do podmiotu zobowiązanego do wydania świadectwa pracy obejmującego okres wskazany w pozwie, skoro strona pozwana kwestionuje także następstwo prawne w rozumieniu art. 23¹ § 1 k.p. w okresie zatrudnienia przez Marka B. (Firma Usługowo – Handlowa) od 1 września 1999 r. do 10 października 1999 r., a ustalenia przyjęte w sprawie nie wskazują na przejście części zakładu pracy w rozumieniu tego przepisu na pozwaną.

Trafność zarzutu naruszenia art. 189 k.p.c. powoduje, że szersze rozpoznawanie zarzutu naruszenia art. 23¹ k.p. jest bezprzedmiotowe.

Odpowiedź na skargę kasacyjną sporządzona osobiście przez powódkę nie mogła być uwzględniona (art. 87¹ k.p.c.).

Z powyższych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c., a o kosztach postępowania kasacyjnego - na podstawie art. 108 § 2 k.p.c. w związku z 398²¹ k.p.c.

=====